

CHAT SE SMRTÍ

Nech mě chtíci, nech mě být! Proč do hlavy zase se mi vkrádáš? Je to zlé, nesmím, nesmím ti podlehnout! Když ale to zdráhání se je tak bolestivé... já musím! Jen nakouknu, jaké nové tváře mi seznamka ukáže, nebudu nikoho kontaktovat, k tomu už se nesnížím!

Podívejme se, jak krásné to děvčátko, v očích třpytí se jí dušička nevinná, pro tento svět je takové krásy škoda. Eliška, jak nádherné jméno, jeho vyslovení na rtech příjemně hřeje. K samému překvapení bydlí jen půl hodiny odsud... ach, fotečka v plavkách, proč děvče, proč mi tohle děláš?!

V tomto příbytku kovově šedém a chladném je mi pouze samota společníkem. Je mi smutno, prázdnota v srdci jako rzí pokrytý hřebík do rakve bodá. Už nevidím východisko, chtíč zaslepil mi oči, do klávesnice vytřukávám milý pozdrav.

Po několika zprávách zjišťuji, jak veselé je to děvčátko. Smajlík za každou zprávou, radostné vyprávění o přátelích, zájmech a rodině. Snad se nechá přemluvit na schůzku. Doufám, že nebude moc křičet, až zjistí, že jsem o dvacet let starší, nežli jsem jí napsal... výborně! Jsem šťastím bez sebe! Se schůzkou souhlasila, už nebudu sám.

Ted', když ji vidím, srdce mi buší o sto šest. Jak nevinné stvoření, krásné a zároveň prosté. Toužím po ni! Lapím ji! Nevztekej se holčičko, nevztekej! Nyní jsem já pánem tvého osudu. Srdíčko tepe ti, hrudník se zvedá, nedá mi to, prostě nedá! Chci hladit tvé vlasy, ochutnat tvou kůži. Snad na zadním sedadle auta zůstane tvá vůně.

V mé posteli se ti snad nelíbí? Ta pouta tě moc dřou? Neboj, bude to jen chvíle, vzrušením skoro nedýchám. S každou tvou slzou má rozkoš stoupá. Nevinnost z tebe smyl můj pot. Třpyt z očí nadobro se vytratil, ovšem naděje v nich stále zůstává. Kéž by tvá naděje nebyla mou zkázkou.

Po jediném příteli sahám, již tolikrát zachránil mě před zkázkou, již tolikrát... čepel proniká její chutnou kůží, horká krev hřeje mé ruce, ale co to? Křik stále neutichá! Víc a víc vpichů, více krve. Křik už se ztrácí kdesi ve smrtelných hlubinách. Vyprchal život, už jen tělíčko tu leží, stále je krásné. Víc nežli cokoliv ho chci znovu pomilovat.

Snad tě plátěný pytel moc nestísňuje, balvan moc netíží, snad co nejdál odnesla tvé chladné tělo pod rouškou noci rozbouřená řeka, snad bude vodní havěť odkousávat kousky tvého uhynulého masa šetrně. A svědomí, proč ty mě netrápíš? To proto, že jsem duchem slabý? Možná, že já nejsem bestie, jen volání chtíče je pro mne hudbou přespříliš líbeznou.

Tereza Dubnová

